SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVII. No. 159. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 21, 1990 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 21-го СЕРПНЯ 1990 Ч. 159 РІК XCVII

ПРИПИНЕНО БУДІВНИЦТВО АЕС ТА РЛС

Київ. — У газеті „Радянська Україна" з 9-го серпня опубліковано тексти постанов Верховної Ради України про мораторій на п'ять років на будівництво радарно-льокаційних станцій на території республіки і на збільшення потужности вже існуючих і діючих, понад ті, які діють на 1-ше серпня 1990 року.

Оголошено також п'ятирічний мораторій на будівництво нових атомних електростанцій на території України та на збільшення потужностей діючих станцій, понад ті, що існують на 1-ше серпня цього року.

В газеті „Ізвєстія" з 14-го серпня надруковане повідомлення, що Рада Міністрів СССР постановила припинити будівництво Пістрялівської радарно-льокаційної станції в Закарпатській області.

Як уже інформовано, населення села Пістрялова давно протестує проти будівництва РЛС. Згідно з повідомленням у газеті, міністерство оборони СССР зобов'язане здійснити рекультивацію ділянок лісу та орних земель, зіпсованих будівництвом, і роботи ці мають бути виконані за фонди міністерства оборони СССР, що призначалися на будівництво РЛС.

На запитання кореспондента „Ізвєстій" заступник головного інженера полковник Бутенко відповів, що у зв'язку з припиненням будівництва РЛС шкоди нанесені не так матеріяльній стороні, як обороні держави, однак розпорядження Ради Міністрів СССР вони зобов'язані виконати, тому будівництво припинено.

Кореспондентський пункт „Правди" вигнали зі Львова

Львів. — Тут в п'ятницю, 10-го серпня, Президія Львівської Обласної Ради постановила вислати за межі Львівської области кореспондентський пункт газети „Правда", оскільки ця газета постійно друкує інформації про події на Львівщині у спотвореному вигляді, перекручуючи факти та зводячи різні наклепи.

Постійна наклепницька кампанія газети „Правди" проти законно обраних органів влади Львівської области змусила керівників Обласної Ради прийняти рішення про висилку кореспондентів.

Львівському міському виконавчому комітетові доручено переглянути орендний договір про організацію кореспондентського пункту газети „Правда" у Львові до 1-го вересня. Постійній комісії з питань інформації та вивчення громадської думки доручено опрацювати правила акредитації кореспондентів та надання приміщень під кореспондентські пункти. Доручено також звернутися до прокуратури зі скаргою про порушення справи проти кореспондента газети „Правда" В. Дрозда за розпалювання міжнаціональної ворожнечі за ст. 66 Карного кодексу України та ст. 27 КК України за наклепи.

Головному редакторові „Правди" надіслано телеграму з вимогою до 1-го жовтня перенести корпункт за межі Львівської области.

Відбулися спортові ігрища молоді

Елленвілл, Н. Й. (М. Б-й). — Тут в суботу, 4-го серпня, на Оселі СУМ відбулися XVIII Українські Спортові Ігрища Молоді, які перевела Українська Спортова Централя Америки і Канади — Делегатура Схід (УСЦАК-Схід). Спортові ігрища включали легкоатлетику і плавання, в яких взяло участь 76 хлопців і дівчат в легкоатлетиці і 60 у плаванні.

Ярослав Козак, голова УСЦАК-Схід, відкриваючи згадані ігрища, привітав учасників змагань, які цього року складалися майже виключно із спортового табору СУМ, Елленвілл, і Спортової Школи „Чорноморська Січ" в Ґлен Спей. Андрій Кордіяк, тенісист зі Львова, передав привіт від спортовців Львова і Спортової Школи, в якій він є інструктором тенісу. Роман Дашавець привітав присутніх від Крайової Управи СУМ і від сумівського спортового табору.

Змагання перевели Іриней Ісаїв і Олег Колодій, спортові референти УСЦАК — Схід, в легкоатлетиці, а Марійка Бокало в плаванні.

Ігрища закінчилися розданням медалів за здобуття перших трьох місць в кожній конкуренції.

Діти з України перебувають у Польщі

Варшава. — На запрошення української громади в Польщі перебуває група 150 дітей з Полтави, Києва, Житомирщини та Харківщини, у цьому числі також є діти з Чорнобиля. Підготовлено дві тури таборування в гуртожитку української школи в Білому Борі та в українських сім'ях на півночі Польщі. Кошти перебування дітей з України покриває українська громада Венґожівщини та Ельблонжчини, Фундація Української Культури Об'єднання Українців у Польщі та Фундація Стефана Баторного.

Згідно з договором кошалінського відділу ОУП з властями Полтави до цього міста поїхала, в рамках взаємообміну, група українських дітей з Польщі. Такий взаємообмін проводиться вперше, що свідчить про позитивні зміни у політичній ситуації в Україні й зміни у відносинах поміж Україною і діяспорою.

Гості Союзівки мали посмак клясичної музики

К. Стеценко і А. Кривошеїна

Союзівка (Г. Колесса). — З відродженням України збільшилася можливість культурних контактів між рідними землями і діяспорою. Останнім часом на американський континент приїжджає щораз більше мистців, які демонструють свій талант і високий рівень кваліфікації. Таких імпрез є щораз більше, одна цікавіша від другої і часом хотілося б побувати одночасно на кількох з них. Цього літнього сезону програми на Союзівці є рясно заповнені виступами мистців з України. Останній кінець тижня теж не став вийнятком.

В суботу, 11-го серпня, гості оселі стали свідками чудового концерту скрипаля з Києва Кирила Стеценка. Як відомо, він є внуком видатного українського композитора Кирила Стеценка і сином основоположника української скрипкової школи Вадима Стеценка. Кирило з честю продовжує славні родинні професійні традиції. Талановитий скрипаль, лавреат конкурсів, він виступає як соліст в численних концертах. В його репертуарі твори композиторів різних епох і стилів, але особливу увагу мистець приділяє українській музиці.

Програма суботнього концерту була складена майже виключно з творів українських композитиорів — М. Березовського, М. Ли-

(Закінчення на стор. 3)

Відзначать 50-річчя Українського Культурного Городу у Клівленді

Клівленд (С. Кікта). — Найбільшим досягненням Українських Злучених Організацій і громадянства Великого Клівленду в довоєннім періоді треба вважати створення в Парку Рокефеллера в університетській частині міста, Городу Культури України, репрезентованого тоді трьома погруддями у виконанні скульптора Олександра Архипенка і двома плоскорізьбами в брамі з тризубом. Його будову почали в 1935 році, а завершили офіційним відкриттям 2-го червня 1940 року при участі представників влади, визначних гостей з різних міст і 3,000 осіб на дводенних врочистостях. В пам'яті учасників відкриття УКГ залишилося досі найрадіснішою подією в історії цього поселення.

В цьому році, 26-го серпня, о год. 2-ій по полудні врочисто відзначать 50-річчя існування УКГ і відбудеться воно у рамках 45-го Світового Дня спільно з двома іншими ювілятами, городами італійців і греків. Крім названих ювілятів, святкування спонзорує Федерація культурних городів, яка об'єднує всі 24 городи. Представником української громади до федерації і містоголовою в ній та координатором цьогорічного Дня є Маруся Попович, голова 8-го Відділу Українського Золотого Хреста.

Святкування почнеться в Італійськім городі при Горішнім Східнім бульварі, і від українців виступлять: голова УЗО мгр Василь Ліщинецький, настоятель православного собору о. Іван Наконечний і танцювальний ансамбль „Каштан", який саме повернувся із світового фестивалю у Львові з найвищою нагородою — медалею за перше місце.

Учасники ювілеїв отримають багатоілюстроване спеціяльне число „Вістей УЗО" з історією УКГ. Від років Світовий День став єдиним форумом для численної участи народів Великого Клівленду.

СЛОВАКИ ВИМАГАЮТЬ НЕЗАЛЕЖНОЇ РЕСПУБЛІКИ

Прага, Чехо-Словаччина. — Дев'ять політичних партій Словаччини виступили зі спільною заявою, в якій висувають вимоги про створення словацької незалежної держави. Цю інформацію подала газета „Обцанскі Денік", орган правлячої партії Громадянський форум. „Ми уявляємо собі майбутнє Словаччини у створенні суверенної і незалежної словацької республіки",.— сказано в заяві.

У спільній заяві міститься критика проєкту конституційної будови чеської і словацької республік, який був недавно офіційно схвалений керівниками республік і федеральним урядом. Як відомо, вони запропонували тоді створити ряд спеціяльних комісій, які підготовили б перехід ряду галузей економіки з підлеглости центральному урядові в підлеглість самих республік Чехії і Словаччини. Серед цих галузей називають транспорт, енергетику, зовнішню торгівлю, а також поштовий та інший зв'язок. Однак представники трьох урядів підкреслили своє намагання „зберегти єдину державу".

Заява дев'яти словацьких політичних партій була зроблена зразу ж після зустрічі, організованої Словацькою національною партією і Незалежною партією словаків — організаціями, які ставлять за мету відокремлення республіки від Чехії. На зустрічі як спостерігач також був присутній представник Християнського демократичного руху.

Християнські демократи мають 31 із 150 місць у парляменті Словаччини, Словацька національна партія — 22 місця. Решту партій — учасники зустрічі нечисленні і не входять до складу парляменту, де найбільшу кількість мандатів — 48 — зберігає за собою партія „Товариство проти насильства".

Як відомо, кількість населення Словаччини становить приблизно одну третину від загальної кількости громадян країни. Сепаратистські настрої в республіці, які придушуються понад чотири десятиліття комуністичною диктатурою, після листопадової революції проявилися з наростаючою силою.

Як відомо, 20-го квітня ц.р. чехо-словацький парлямент затвердив нову назву держави: Чеська і Словацька Федеративна Республіка (ЧСФР).

Під Челябінськом відкрито високу радіяцію

Ню Йорк. — Газета „Ню Йорк Таймс" надрукувала статтю про гігантське звалище радіоактивних відходів, знайдене недалеко від Челябінська — другого (після Свердловська) великого совєтського міста на Уралі.

Покликуючись на інтерв'ю з американськими експертами-атомниками і на совєтські видання, автор статті Метію Волд пише, що коли у 40-ві роки Совєтський Союз почав здійснювати нуклеарну програму, всі радіоактивні відходи скидали в річку Теча, що на північ від Челябінська. З Течі радіоактивні матеріяли попадали в Ісеть, потім в Тобол, відтак в Іртиш, з Іртиша в Обську Губу, потім в Карське море і, нарешті, у Північний Льодовитий океан.

Під кінець 40-их років радіоактивні сліди появилися в океані , і тоді творці совєтської атомної бомби прийшли до висновку, що відходи виробництва треба скидати у закрите водоймище, яке не має виходу у Світовий океан. З цією метою було вибрано озеро Карачай, також поблизу Челябінська.

Нині американці вважають, що це озеро — найбільш забруднена радіовідходами частина плянети. Радіоактивність в цьому районі у два з половиною рази вища, ніж під час вибуху реактора на атомній електростанції у Чорнобилі. Декілька годин, проведених коло берегів озера Карачай, можуть бути для людини смертельними.

Френк Паркер, професор університету Вандербільта і голова ради Крайової Академії Наук відвідав в червні Челябінськ. Разом з ним там були й інші американські вчені. Їх думки щодо радіоактивности розходяться, але всі американці, як один, визнають, що рівень радіяції в реґіоні „астрономічний".

У совєтських публікаціях пишуть про якусь „санітарну зону", в якій не лише заборонено проживати, але яку заборонено навіть відвідувати. Де саме знаходиться ця зона і які її розміри, ніде не уточнюється.

ІРАК ХОЧЕ МІНЯТИ ЗАКЛАДНИКІВ ЗА ВИВЕДЕННЯ ВІЙСЬКА ЗСА

Ню Йорк. — Аґентство Ассошіейтед Пресс й інші засоби масової інформації повідомляють, що іракський диктатор Саддам Гуссейн запропонував почерез своїх амбасадорів в західніх країнах світу і своє власне міністерство закордонних справ, що він (Гуссейн) є готовий виміняти понад 10,000 чужинців, в тому числі американців, які знаходяться під його контролею в Іраку й Кувайті, за негайне виведення американських військ із Савдійської Арабії, бо, мовляв, справа Кувайту є арабською справою і арабський світ повинен її полагодити між собою без втручання інших країн, які не мають до цього жодного відношення.

Спікер іракського парляменту Сааді Магді Салет також заявив, що західні країни повинні передумати своє рішення конфронтації з Іраком і його прихильниками, бо в противному випадку 10,000 закладників будуть поставлені на велику небезпеку. Їх можуть навіть, в характері живого прицілу виставити у першій лінії фронту і перші кулі з автоматів будуть випущені в них. Іракський уряд не залишив жодного сумніву, що всі чужинці вважаються закладниками Іраку і вони можуть зробити все, що захочуть, в залежності від поведінки американців і їхніх альянтів.

Усі п'ять постійних членів Ради Безпеки ООН: ЗСА Совєтський Союз, Франція, Великобританія і Китайська Народна Республіка, закликали Раду Безпеки до прийняття резолюції, яка б в категоричній формі закликала Ірак звільнити негайно усіх чужинців, бо інакше альянтські війська можуть розпочати воєнні дії проти Баґдаду. Речники Білого Дому у подібній заяві підкреслили, що використовування безборонних громадян закордонних держав як закладників для стосування тиску на ЗСА і інші держави, противиться міжнародному праву і всім резолюціям Організації Об'єднаних Націй. Франція, громадяни якої також знаходяться у числі закладників, рішучо засудила спосіб трактування чужинців Іраком, попередивши Ірак перед трагічними наслідками, а може навіть знищенням Іраку масовим наступом усіх інших держав світу. Франції особливо прикро, що Ірак пішов таким шляхом, бо Франція була тією країною, яка не припиняла доставляти для Баґдаду модерну зброю, коли Ірак воював з Іраном.

Також становище СССР є дуже рішучим. Москва не тільки припинила доставу зброї Іракові, але навіть погрозила устами міністра закордонних справ Едуарда А. Шеварднадзе, що СССР прилучиться до інших держав світу і візьме участь в колективному оточенні Іраку, якщо ООН санкціонує такі дії.

Вміжчасі американська воєнна фльота закінчила повний процес бльокади Іраку, а секретар Департаменту оборони Дік Чейні, який вже другий раз відвідав Савдійську Арабію, особисто наглядав за виконанням цього зарядження президента Джорджа Буша. Очевидно „мирна" пропозиція Йорданського короля Гуссейна не увінчалась успіхом, бо він в першу чергу намагався боронити свої інтереси, але іракське радіо подало повністю зміст його пропозицій у Вашінґтоні.

Процес бльокади Іраку, як виглядає, триватиме довший час, якщо вміжчасі Ірак не спровокує воєнних дій.

Марта Куропась — „Міс Союзівка"

Союзівка. — В суботу, 19-го серпня, тут відбувся вибір „Міс Союзівки" на 1991 рік з участю кілька сот присутніх постійних і принагідних гостей з різних частин Америки, Канади і України, які забавлялися під звуки оркестри Аліка Худолія. Під загальні оплески присутніх жюрі проголосило о год. 1:15 по півночі Марту Куропась з Дітройту „Міс Союзівкою", Марічку Круль та Наталку Троян першою і другою дружками.

Ширші інформації про концерт в суботу і вибір „Міс Союзівки" будуть поміщені в чергових числах „Свободи".

В УКРАЇНІ

(ІНФОРМАЦІЮ ОТРИМАНО ВІД УПА ТА ІЦР)

• Київ. — Київська Міська Рада через міністерство закордонних справ СССР спрямувала до совєтського консуляту в Мюнхені офіційний запит про причини відмови видати в'їзну візу Володимирові Маленковичеві — працівникові „Радіо Свобода" та редакторові журналу „Форум". Не зважаючи на дозвіл міністерства закордонних справ України, консулят СССР відмовив у видачі візи. Як відомо, недавно Москва відмовила у видачі в'їзної візи Патріярхові Київському і Всієї України Владиці Мстиславові, хоч про дозвіл для нього клопоталось міністерство закордонних справ України. Не дозволили в'їзд в Україну також директорові Української Пресової Аґенції в Лондоні Тарасові Кузьо, про що уже повідомлялося раніше.

• Київ. — Газета „Вечірній Київ" з 10-го серпня опублікувала заяву Українського Товариства „Меморіял" з приводу викрадення невідомими особами пам'ятної плити з написом „Жертвам сталінського терору". Плита була поставлена на мітинґу біля Жовтневого палацу культури 17-го лютото цього року на місці розстрілу жертв, похованих у Биківці. Товариство „Меморіял" закликає правоохоронні органи провести розслідування й притягнути до відповідальности викрадачів.

• Коломия. — Як повідомив Олександер Цеховський, Міська Рада Коломиї постановила передати під медичну школу порожній будинок, де раніше був штаб військової частини. Проте вечором того ж дня будинок зайняв озброєний військовий відділ зі службовими собаками. Вхідні двері забили дошками, обладнали Контрольно-пропускне приміщення, через яке цивільних осіб вже не пропускається.

• Дніпропетровське. — В середу, 8-го серпня, депутати Обласної Ради оприлюднили заяву з протестом проти провокаційних висловлювань голови Обласної Ради, першого секретаря обкому КПУ Задоя. Виступаючи на сесії, Задой прокоментував виступ учасників святкування Козацької Слави, де були заклики до створення української армії. „Якщо вони озброюються, — сказав Задой російською мовою, — то і нам треба". Депутати засудили спробу Задоя розпалити конфронтацію. Заяву підписали 31 депутат, в тому числі й комуністи.

• Львів. (УРП, Володимир Яворський). — В області продовжується процес деполітизації підприємств і установ. Протягом останнього тижня виведено комуністичні організації з конвейєрного заводу, з фабрики „Карпати", зі львівського автобусного заводу. На території останнього 10-го серпня демонтовано пам'ятник Ленінові перед адміністративним будинком. Це було здійснено під бурхливі оплески кількох тисяч робітників заводу. У розпачі секретар партійного комітету заявив, що людей за це покарає Бог.

• Єнакієво. — Тут на центральній площі міста від 6-го серпня продовжується голодівка групи активістів різних громадських організацій, які вимагають усунення від влади партійних чиновників. Активіст НРУП Сер-

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

ЧЕХО-СЛОВАЦЬКА ГАЗЕТА „Лідова Демократ" повідомила, що уряд Польщі офіційно звернувся до Совєтського Союзу з просьбою допитати колишнього старшину совєтської державної безпеки, який 50 років тому підписував накази про страту польських старшин в Катинському лісі. У квітні-травні 1940 року в лісах під селищем Катинь Смоленської области частини НКВД розстріляли від 4 до 4,5 тисяч польських старшин. Міністер юстиції Польщі Бентковський у зверненні, адресованому генеральному прокураторові СССР Сухарєву, вказав, що мова йде про колишнього майора НКВД Петра Сопруненка, який нині проживає у Москві. Бентковський погодився на те, щоб допит Сопруненка проводився совєтською стороною, але при цьому були присутні відповідні представники польської прокуратури.

КОЛИШНІЙ КИТАЙСЬКИЙ журналіст Тан Дасян, який проживає тепер в еміґрації в Парижі, заявив, що китайські органи державної безпеки винні в масових вбивствах більш як 450 мешканців Тибету в Лгасі у 1989 році. Китайський уряд офіційно інформував, що 5-го і 6-го березня минулого року „в результаті нещасних випадків", загинуло коло десяти тибетців. Як вказує лондонський тижневик „Обсервер", фотографії і документи, представлені Таном, свідчать, що кількість жертв подій у Тибеті перевищує 450 осіб.

МІХАЇЛ ҐОРБАЧОВ ПІДПИСАВ президентський указ про повернення совєтського громадянства „групі осіб", незаконно позбавлених його за період від 1966 до 1988 року". Як заявив президентський речник Валентін Куліков, цей список містить 23 прізвища, включаючи Алєксандра Солженіцина, Васілія Аксьонова, Валерія Челідзе, Владіміра Войновича, Льва Копелєва, Юрія Орлова, Віктора Корчного. Виступаючи в Женеві, ґросмайстер В. Корчной назвав указ Ґорбачова „важливим кроком", однак додав, що не відчуває бажання повертатися на батьківщину. В. Чалідзе сказав, що його цілком задовольняє американське громадянство і він не впевнений в тому, чи повернеться в СССР, якщо йому це дозволять.

В АМЕРИЦІ

З УВАГИ НА ПОСТІЙНО зростаючі познаки інфляції в американській економіці. Департамент праці у своєму звіті минулої п'ятниці вказує, що індекс цін для покупців зріс в минулому місяці на чотири десяті відсотка. Цей зріст є більшим, як економісти передбачували без огляду на те, що ціна енерґетики значно зменшилася безпосередньо перед заіснуванням кризи на Близькому Сході. Ще більш турбуючим покажчиком послабленої економіки є звіт Департаменту торгівлі про те, що будівництво житлових приміщень обнизилось в липні на 2.6 відсотка і це вже шостий з черги місяць упадку цієї промисловости. В цьому ж звіті підкреслюється, що саме липень був найслабішим місяцем будівельної промисловости від вересня 1982 року, під час останньої рецесії в країні. На такий виказ статистичних даних про економіку країни відразу гостро зареаґувала біржа.

ДВА РОКИ ПІСЛЯ ТОГО, як Департамент енерґетики признався, що був спричинником забруднення на активних і неактивних нуклеарних станціях у 30 стейтах, він перетворився у найбільшу аґенцію очищування довкілля. З уваги на ці факти Департамент енерґетики почав анґажувати спеціялістів та дослідників для підбору найкращих способів у акції відчищування довкілля, а це за найновішими обрахуваннями буде коштувати приблизно 200 біл. дол. та триватиме принайменше наступних 30 років.

АЛЕКСАНДЕР СОЛЖЕНІЦИН не прийняв пропозиції совєтського уряду про відновлення його громадянства та уважає, що закон оголошений президентом Міхаїлом Ґорбачовим не відноситься до нього, заявила у телефонічній розмові його дружина Наталія. А. Солженіцин, який з родиною проживає вже 16 років у стейті Вермонт, завжди відмовляється від усіх спроб на особисті інтерв'ю. Тому речником родини у більшості випадків є його дружина, яка у розмові підкреслила також і те, що жодного офіційного повідомлення в цій справі від уряду СССР вони не отримали, зокрема у випадку А. Солженіцина, якого оскаржили в зраді та видалили поза кордон СССР.

ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС

З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що до новоствореного Фонду Відродження України — УНС вплинуло від членів УНС С до суботи, 18-го серпня, 2,752 чеки — дивіденд, відсотків від боргових зобов'язань і добровільних датків — на суму

69,185.30

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Дипломатія і війна

У кожному міждержавному конфлікті спершу діє дипломатія. Тільки тоді, коли даремними виявляються всі дипломатичні заходи, щоби мирно поладнати спір, приходить до слова — зброя. Теперішня міжнародна ситуація дуже дивна і складна. Ми бачили на телевізійних екранах, як сумно прощалися мами, дружини й сестри з своїми рідними, вояками, яких пересилано геть далеко, на тисячі миль від Америки. Ті вояки і їхні рідні не думали про існування дипломатії, а небезпеку війни. Зосереджено в обширі Перської затоки велетенську суходільну, морську і летунську силу, говориться не тільки про звичайну зброю, а про хемічну й атомову, вся міжнародна атмосфера пахне війною. Але насправді існують все ще дипломатичні зв'язки Америки і її західних та арабських союзників з Іраком, ми слухали навіть заяву іракського амбасадора у Вашінґтоні про те, що Ірак — це „миролюбна країна", яка не має ніяких агресивних замірів супроти Савдійської Арабії. Ми чули теж заяву президента Буша, що хоч уряд Іраку заборонив всім чужинцям у Кувайті й Іраку виїздити поза межі тих країн, проте він, Буш, не називає ще „затриманих" американців „закладниками". Але у поважному тижневому журналі „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 20-го серпня маємо статтю під великим заголовком „Гармати у серпні".

Президент Буш виїхав у минулому тижні ніби на 3-тижневий літній відпочинок до свого приватного дому у стейті Мейн. Він грав там ґольфа, але мав при собі бездротний телефон на далеку віддаль, будучи у безперервному зв'язку з Вашінґтоном. У минулу середу вернувся до Вашінґтону й перевів пресову конференцію. Але свою традиційну вступну заяву не присвятив конфліктові з Іраком,тільки справі американського бюджету, закидаючи демократичній більшості в Конґресі, що вона зволікає з вирішенням бюджету на найближчий фіскальний рік, з необхідним поважним скороченням видатків. На запит журналіста, чи береться на увагу видатки на сучасний конфлікт на Близькому Сході, Президент відповів, що докладні цифри знатиме щойно після наради у Пентагоні. Президент Буш, поклавши найбільший натиск на справі бюджету, напевне мав на увазі дещо злагіднити напружену воєнну атмосферу. Але тут же почули ми заяви демократичних лідерів, що вони не хочуть суперечки з Президентом у цьому історичному моменті, коли він є головнокомандуючим всіх збройних сил країни. Це знову пахне війною, але тут же пригадується, що все ще не проголошено, хто є верховним командантом сконцентрованих у Савдійській Арабії і в Перській затоці збройних сил. Значить — війни все ще нема. І коли проголошено, що до Вашінґтону прибув йорданський король Гуссейн, то очевидно, він прилетів не як звістун війни, тільки середник миру.

На згаданій пресовій конференції Президента виринула проблема леґальности висилки американських збройних сил на Схід. Буш стоїть на становищі, що він діє на базі рішення останнього надзвичайного засідання Ради Безпеки ООН, на якому одноголосно накладено економічні санкції на Ірак.

Але у тій постанові не було мови про бльокаду Іраку і про міжнародне військо. Президент Буш, якому журналісти звернули увагу на сумнівний леґальний стан політики ЗСА, заявив, що він не мав би нічого проти, якби оборона Савдійської Арабії велася під прапором ООН. Говориться все ще тільки про оборону Савдійської Арабії, але водночас чуємо, що морська бльокада Іраку не допускає до нього ніяких достав ніяким шляхом і що Ірак користується тільки шляхами сусідньої Йорданії, що може спонукати ЗСА до захоплення йорданського порту Акаба.

Цей конфлікт має теж різні непередбачені побічні аспекти. Читаємо, що американські вояки дістали брошурку з загальними інформаціями про Савдійську Арабію, бо там нема рівноправности мужчин і жінок і нема там релігійної свободи — на цьому тлі можливі неприємні суперечки. Висилаючи збройні сили в арабську пустелю мало хто думав тоді, що там пануватиме спека поверх 105 степенів Фаренгайта і що це непередбачений природний союзник Іраку. В Америці і в арабському світу хотіли б люди, щоби той конфлікт закінчився якнайскорше, президент Буш перестеріг, щоби не піддаватися нереальним сподіванням, бо, мовляв, міжнародні збройні сили можуть перебувати в обширі Перської затоки ще довгі місяці, якщо не роки, в залежності від дальшого ходу подій.

„Ню Йорк Таймс" та інші американські часописи, подаючи вісті з обширу Перської затоки, завжди додають маленьку географічну карту: бо хто з американців знав про існування тих далеких країн і тамошніх держав та державок! Але залежність багатьох країн від нафтової ропи є дуже болючою і коштовною лекцією географії

М. Брід

НОВИЙ СОЮЗНИЙ ДОГОВІР

В СССР швидкими темпами йде праця над укладенням т. зв. нового союзного договору. За повідомленням газети „Правда", органу ЦК КПСС, з 10-го серпня „вже тиждень Грановита заля Кремлівського палацу є центром напруженого політичного життя країни". Тут бо відбуваються зустрічі „за круглим столом" робочих груп Верховної Ради СССР, Ради міністрів і уповноважених представників верховних рад республік.

Автор цитованих слів Владімір Пошатаєв у статті п. з. „Якому бути новому Союзові" стверджує, що новий договір повинні виробити самі республіки, закріпивши в ньому „основні інтереси кожної з них". Вони, на його думку, зачинають свою працю фактично від початку, тому що договір з 30-го грудня 1922 року не може служити за основу.

В. Пошатаєв, покликуючись на опінії спеціялістів, пише, що новий договір дозволить нормально розділити компетенції між СССР і республіками,з'ясує повноваження, які матиме центр, окреслить співвідношення союзного і республіканського законодавства.

Більше світла на погляди Кремля на обговорюване питання кидає стаття двох докторів правничих наук, В. Васильєва та Б. Крилова, п. з. „Яким повинен бути союзний договір", поміщеної в газеті „Ізвєстія" з 9-го серпня.

Автори стверджують, що ведеться посилена праця над підготовою такого документу, хоч у ряді республік піддається під сумнів його доцільність, поскільки вимагається в них створення самостійних держав. Для своєї концепції потреби договору вони ставлять на першому місці значення СССР для „розвитку ринкової системи і підвищення добробуту громадян країни". А це тому, що розв'язання цих проблем „найбільш актуальне і в прямий спосіб пов'язане з самим існуванням СССР як об'єднання союзних республік". У цьому контексті важливе значення має збереження й розвиток єдиного загальносоюзного економічного простору. Відречення від нього може довести до загальмування розвитку економіки, затягнути вихід з того положення, в якому опинився СССР. Таку розв'язку авторам підповідає закріплення Европейської Спільноти, яке відбудеться в 1992 році. Вони реторично запитують, чому народам СССР знову йти не цією дорогою, що решта світу, адже всім видно, до яких поганих наслідків довів „вітчизняний сепаратизм". Тут докладається ще й те, що розрив економічних стосунків між окремими республіками привів би до катастрофічних наслідків через глибоку зв'язаність між собою господарчих організмів союзних республік.

Далі автори констатують, що сам ринок вимагає цілого ряду відповідних для себе умов. Серед них такі найголовніші: прийняття єдиної загальносоюзної валюти, „або в крайному випадку обмін республіканських валют"; співпадання чи подібність податкової системи і господарчого законодавства; ринкові відносини самі зможуть пригасити конфлікти на міжнаціональному ґрунті; створення єдиної системи транспорту, зв'язку, енерґетики. Автори додають, що збереження сильного СССР — це важливий стабілізуючий чинник, необхідний для безпеки його складових частин.

В. Василієв та Б. Крилов подають також своє трактування поняття суверенности поодиноких республік. Вони бо визнають, що за кожною з них забезпечено таку суверенність. Автори правильно пишуть, що під цим поняттям треба розуміти зверхність державної влади в середині країни і її незалежність на міжнародній арені. Проте, на їх думку, сьогодні зовсім суверенних держав немає, бо кожна з них мусить входити у якісь зв'язки з іншими країнами й тим самим рахуватися з їх інтересами.

Для обох правників передумовою стійкости нового СССР є ведення ним спрямованої на забезпечення інтересів кожного члена політики. А це можливе при взаємній пошані й довір'ї, яке ґрунтується на забезпечуванню державою всім громадянам повноти їх прав. Тому теж важливою справою є дивитися в майбутнє, хоч, звичайно, пам'ятаючи про минуле СССР, — додають автори обговорюваної статті.

Це довір'я спиратиметься також на чітко окреслених компетенціях СССР та окремих республік. В руках центру повинні знаходитися такі справі: кредитно-грошові відносини, плянування й здійснювання загально союзних програм, керування транспортом й зв'язком, оборонна промисловість та екологія, а також повноваження в сфері оборони й безпеки.

Московські правники стверджують в закінченні, що навіть найбільш докладне розмежування компетенцій центру та республік породжуватиме спірні справи. Тому теж „потрібні умови", в яких органи Союзу будуть розглядатися як довірені представники республік, що наділили їх своїми повноваженнями".

Думки висловлені доволі відкрито і чітко. Як коментар можна подати кілька фактів. Отож, „представником" Верховної Ради УССР на згадувані на початку нашої статті „консультації" був заступник голови Ради Володимир Гриньов. Його особисто запросив для цього Міхаіл Горбачов, що викликало зрозуміле обурення членів Народної Ради. Вони домоглися того, що В. Гриньов не мав жодних повноважень для ведення якихнебудь переговорів, а мав лише довідатися про пляни Кремля. Це ділося в 20-их числах липня. Останніми днями в Москві перебувала делеґація Президії Верховної Ради УССР, з якою проведено оці „консультації".

Справа „нового союзного договору" була предметом гарячої дискусії на останніх засіданнях парляменту в Києві. Відкрито висловлювалося побоювання, що відкладення комуністичною більшістю початку наступної сесії Ради до 1 жовтня мало на меті проведення в цьому часі поважних рішень щодо майбуття СССР та нового договору. Тому теж з такою силою депутатами Народної Ради підноситься справа прискорення початку сесії й заблькування можливих переговорів.

о. А. Пекар, ЧСВВ

Необхідна книга для наших часів

Степан Пап, „Наша віра", видавництво „Апостолят доброї книги", Рим, 1990, 488 стор.

Перший випуск „Апостоляту доброї книги" — це знаменита апологетична праця о. Степана Папа, „Наша віра", що саме появилася на книжковому ринку. Метою автора було утвердити віру тих мільйонів українців, які у вільному світі чи під атеїстичним режимом починають хитатися або неспроможні оборонити своєї віри, тої неоцінимої нашої Святоволодимирської спадщини.

Змістом цієї небувалої праці відданого священика-ісповідника — це теми, які в сучасній добі стали сферою постійних нападів з метою поборювати віру в Бога. Тому бл. п. автор уміло заторкнув такі питання, як Святе Писання, існування й істота Бога, сотворення світу й людини, безсмертність людської душі й позагробне життя, упадок наших прабатьків і гріх, Христос — Відкупитель людства, діяння Святого Духа, Пресвята Богородиця — Мати Спасителя тощо. Всі ці правди о. Пап довів на основі здорового розуму й св. об'явлення, включно з найновішими досягненнями справжньої науки.

Завдяки Св. Трійці Миропомазання ми зобов'язані не тільки ісповідувати нашу віру, але також її боронити. Питання — чи ми по суті посідаємо відповідне знання, щоб могти боронити нашу віру? „Бери і читай!" — почув небесний голос св. Августин і повірив. І не тільки, що повірив, але й став непохитним оборонцем католицької віри. Тож і ми, — берім і читаймо цю цінну книжку „Наша віра", щоб і ми скріпили нашу віру та навчилися, як її боронити. Головно ж посилаймо її в Україну, щоб наші рідні брати й сестри набирали з неї Божої мудрости й сили „встоятись у время люте" та сміло крокувати дорогою спасіння.

Тож ставаймо в ряди апостолів Христової науки й то дорогою „доброї книги". І цю „добру книгу", тобто „Нашу віру", можна набути в українській книгарні „Арка" в Ню Йорку. Ціна 25 ам. дол.

ОЛІМПІЙСЬКІ НАДІЇ

Іван Яремко,
Львів

Мрія про олімпійський килим

Львів не належить до знаних центрів, де виростали б знані майстри художньої гімнастики, як, наприклад, Київ чи Вільнюс. Але в останні роки щось зрушилося і в нашому місті.

Доказом чого є народження нової чемпіонки України 1989 року, львів'янки Вікторії Мельник. Восени минулого року в Одесі проходила першість республіки, де 14-річна Віта здобула аж чотири золоті медалі і звання кращої на Україні. Хоча в цих змаганнях не брали участи всесвітньовідомі гімнастики з Києва Олександра Тимошенко і Оксана Скалдіна, то перемога юної львів'янки була настільки переконливою, що фахівці вважають тепер її гідною конкуренткою лідерів української художньої гімнастики.

Саме юний вік Вікторії дає підстави сподіватися, що за два роки, які ще залишилися до Олімпійських Ігрищ в Барсельоні, її майстерність зросте настільки, що вона претендуватиме на місце в олімпійській дружині.

А зустріч з гімнастикою відбулася ще, коли дівчинка тільки-но розпочала науку в школі — тоді їй було сім років. Віта потрапила до рук досвідченого тренера Віри Малахівської, яка виховала за роки тренерської праці немало майстрів цього спорту. Скільки довелося їм обом попрацювати, щоб з отої несміливої, тендітної Віточки виросла гімнастка, для якої тепер килим став, рідним, на якому вона вміє продемонструвати усю свою привабливість і майстерність.

Здібності В. Мельник не пройшли повз увагу такого відомого фахівця в цьому виді спорту, як киянка А. Дерюгіна (мати Ірини Дерюгіної — неодноразової в минулому чемпіонки світу, а тепер жінки популярного футболіста київського „Динамо" Олега Блохіна). Приємна, звичайно, увага з боку такого тренера, але так не хочеться покидати рідне місто, де вона відчуває найповнішу рівновагу і щиру підтримку свого першого тренера Віри Малахівської.

А крім того, біля Львова мешкає її бабуся, до якої Віта так любить приїздити у вільні дні, там завжди спокійно, затишок, а особливо ліс, яким вона прогулюється годинами, мріючи про майбутні олімпійські успіхи.

Дора Рак

ДІТИ В ҐЛЬОБАЛЬНІЙ ПЕРСПЕКТИВІ

I.

Цьогорічні наради Екзекутиви ЮНІСЕФ і Комітету неурядових організацій (НҐО) для ЮНІСЕФ, що відбулися в Ню Йорку, помітні тим, що вперше на цьому терені піднесено справу катастрофи в Чорнобилі і її наслідків для довкілля і населення, а дітей зокрема.

Наради Екзекутиви відбулись від 19-го до 20-го квітня 1990 року, а Комітет НҐО зорганізував рівночасно „Форум", шостий з черги, від 19-го до 20-го квітня. Провідною темою доповідей і дискусій було, як „Сягнути до загублених, забутих чи неосягаємих дітей" у цілому світі. Після форуму відбулися також річні збори комітету для полагодження ділових справ і виборів. Звіт із форуму передано з відповідними рекомендаціями на Екзекутиву ЮНІСЕФ, при чому поставлено наголос на потребу ратифікації Конференції прав дитини державами, щоб збільшити їх співпрацю і коляборацію для охорони і рятування дітей.

В нарадах Комітету НҐО брали участь — Олена Процюк, заступниця голови Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, і Ірина Куровицька — обі репрезентували міжнародну неурядову організацію „Світовий рух матерів", Ліда Гладка, референтка зв'язків у СФУЖО, і Дора Рак (СФУЖО) „Українка в світі". Приємно було стрінути ще одну українку, активну на цьому терені, д-р Христину К. Дурбак з рамени організації „Передача світових інформацій". Завдяки Х. Дурбак у інформативній брошурці цієї організації (The WIT Report, The Digest of Current Environmental Information) в числі за червень-липень 1990 року, поміщено інформації про Чорнобиль та знімок покійної Ганнусі Сверстюк з мамою.

Ґльобальні пляни для дітей будуть предметом нарад на вершинній Світовій конференції для дітей, що відбудеться 29-го і 30-го вересня 1990 року в ООН з участю державних делеґацій. Цю зустріч попередить на два тижні більша конференція НҐО (біля тисячі організацій), яку організує департамент публічної інформації при ООН.

Конвенція прав дитини

Це один із важливіших міжнародних договорів в ділянці людських прав, ухвалений Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй 20-го листопада 1989 року. Конвенція, оформлена у 54 статтях, увійшла в місце попередньої Декляраціі прав дитини з 1959 року, тож у її тридцяту річницю, а у десяту річницю Міжнародного року дитини (1979). Конвенцію підписано урочисто 20-го січня 1990 року та запропоновано державам до ратифікації. Число ратифікувань збільшується поступово, хоча в деяких країнах є перешкоди в з'язку з соціоекономічними обставинами, а то й глибоко закоріненими культурно-релігійними традиціями. Між іншим, ЗСА не ратифікували цієї конвенції як і інших договорів (деклярацій з ділянки людських прав). Ратифікуючи конвенцію,окремі держави надають їй силу закону своїм державним леґіслятивним процесом, що тоді зобов'язує їх притримуватися постанов конвенції та запевнити кожній дитині основні людські права на життя і розвій.

ЮНІСЕФ і призабуті діти

Загроженим радіяційною недугою дітям України, Білорусі й інших областей у Східній і Центральній Европі в наслідок нуклеарного вибуху у четвертому реакторі в Чорнобилі 26-го квітня 1986 року належиться поміч, охорона і опіка, забезпечені постановами Конвенції прав дитини.

Закінчення буде.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Анна Власенко-Бойцун

„СЛОВО" — ЗБІРНИК УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

II.

Оповідання Ігоря Качуровського „Очі Атоса" зворушать кожного читача, хто мав і хто любить собак, бо це болюча трагедія, коли людина мусить убити свого найвірнішого друга, собаку, яку покусав скажений вовк, коли вона обороняла свого пана.

„Столиця над Ізаром" (уривок з роману) О. Ізарського віддзеркалює піврічне перебування українського еміґранта в Мюнхені, письменника, який не помічав факту, що живе на чужині, але жив для України і писав далі свої твори українською мовою, не шукаючи ніякого тимчасового заробітку, вірячи у своє покликання як письменника.

На увагу заслуговує історично-політична поема Микола Щербака „Месницькі мечі", в якій поет оспівує змаг Трипілля, подвиги отамана Зеленого та й давню славу козацької Січі. М. Щербак вірить, що вже невдовзі появиться новий провідник, а з ним і воля Батьківщини:

У снах? Ні, ні! Мене підносить мрія,
Що десь Петлюра... Уряд... Є свої!
Ми не самітні! Україна зріє,
Як світлий колос! Ще душа жива!
І кров у жилах закипа, іскриться!

„Оля Олешко" — це уривок із спогадів „З мого життя" юного в 1920-их роках Дм. Чуба, коли він жив у місті Зінькові на Полтавщині. Зустрів він Олю ще раз у Проскурові під час війни і вона віддала йому колись подаровні твори „Аве Марію" і роман „Скелька", чим дуже зрадів Іван Багряний уже на еміґрації.

Загальновідомий поет Яр Славутич присвятив поезію „Київським оборонцям української нації — „Апокаліптичне". На тлі терпінь голоду 1933 року поет змальовує худих, голодних селян, які йшли взимку в поле „шукати мерзлу картоплину", повторюючи за кожною картиною людського горя — рефрен:

Тридцять третя весна
у двадцятім сторіччі
До людей, навісна,
Заглядає у вічі.

І поет додає:
І тепер заглядає мара
Людовбивець на чорнобильську ниву
Україна — у гніві Дніпра
В бурунах чорноморського гніву.

Одначе, поет вірить, що:

І новітня весна
У двадцятім сторіччі
Таланами рясна
Ще загляне увічі.

Цікавий есей — характеристика нової епохи пера М. Ковшуна „Трохи філософії" (розділ із роману „Месниця Мавра"), в якому йде дискусія про „Епоху Сталіна": для Об'єкта „Епоха Сталіна" — це прокляті роки сваволі ЧК і ГПУ, терору, розстрілів, судів, роки сліз і крови, виселювань, самогубств, вивергування з возів матерів, дітей, старих, неспокійні ночі, голод і страх. Для Суб'єкта „Епоха Сталіна" — непомильна мудрість, всеосяжна геніяльність, опіка, дружба, щасливе життя. Автор, одначе, називає її епохою дволикости, лицемірства й брехні.

На сторінках 10 - 111 поміщені мініятюрки Олександри Копач „Аромат неба" і „Вечоріє"; поезії Веретенченка „Бувають люди", „Чудо", „Хай буде світ"; Марти Тарнавської „Кожна зустріч — прощання"; Григорія Вишневого „Недосяжна зоря", „Дотик руки" і „Вечір"; Олександри Черненко: „Місяць", „Зима" і „Сад".

Володимир Білаїв ставить собі: „Вічне запитання" і вміло відповідає на нього:

Це вічне незбагнене запитання
Ця вічна таємниця таємниць —
У сталості народження й вмирання
Листка і квітки, і руки й зіниць.

Поетка Марія Голод у своєму поетичному словнику інтерпретує такі поетичні та драматичні назви: трагедія, драма, комедія, епіка й філософія. У неї дві драми, перша — це дія і життєва і сценічна; друга — це думка

...від голосів чудесних
що прозвучали в глибині.
І серце підказало тихо:
Дерзайте всі, хто хоче
У піснетворчому змаганні
все висловити велелiпно
на всякий час, на всякий день.

Усім відома Ганна Черінь у своїй поезії „З людського життя" (мотиви сюїти Ігоря Білогруда) розглядає різні настрої: „Дві ноти", „Настрій," „В полі", „Дитяча пісня", „Думки" і „Спогад". Зацитую радісну „Дитячу пісню":

А весела
Наче свято!
В мене щастя
Так багато,
що з усіма поділюсь
І від втіхи засміюсь.

Іриней Верес написав „Пенталог" або п'ятірко сонетів без титулів, які пов'язані тематично і героями, якими є бик і корова:

На самому початку був... Хто? — Бик!
Не віл, не бик, і навіть не бугай
а просто першою була корова.

(Нащо в сучасній поезії стільки вульґризмів? Чи така тепер мода? Чи редактори збірника не мають з чого вибирати?)

Вкінці гумореска Романа Колісника „Поезія і... комп'ютер про професора, який заповів, що говоритиме про поетку і поезії Ліни Костенко, але почав від того, що Ліна Костенко пише про комп'ютери в своїй новій поезії. Тоді, забувши головну тему, почав викладати про необмежені можливості комп'ютерів і додав, що він також має аж два комп'ютери, бо його праця неможливою була б без вживання їх, тому запевняв, що комп'ютер є конечністю у модерних часах, а на запитання слухача: „Чи комп'ютер колись заступить поетів, так як вже заступає робітників по заводах, і буде писати поезії", професор відповів по хвилині, що „ком'ютер ще не вміє думати, тож не заступить людської фантазії та відчувань поетів".

Книжка закінчена добре опрацьованою довідкою Остапа Тарнавського про Об'єднання українських письменників „Слово", в якій читач знайде не лишень історію і статут об'єднання, але також індивідуальні біографії визначних письменників, які живуть в ЗСА, Канаді, Англії, Бразилії, Франції, Німеччині й в Австралії.

Діяльність 27-го Відділу СУА

27-ий Відділ Союзу Українок Америки у Пітсбурзі під вмілим проводом молодої, енергійної та довголітньої голови Марійки Вовчук провів чималу працю цього року. Відбулося досі ряд сходин та імпрез, влаштованих нашим відділом.

У квітні наш відділ вітав у себе гостю — директорку Українського Музею в Ню Йорку Марію Шуст, яка виголосила цінну доповідь та подала інформації про музей. На цих сходинах також був присутній гість з України, з княжого Львова, доктор хемічних наук, професор Роман Кучер, який сердечно привітав присутніх. Голова відділу М. Вовчук вручила д-рові Кучерові відзначку СУА, яку просила передати його дружині, що є членкою відновленого після довгих років неволі Союзу Українок у Львові.

26-го квітня за ініціятивою відділу СУА в центрі Пітсбургу, на площі Маркет Сквер, відзначено четверту річницю катастрофи в Чорнобилі, що розніс хмари палаючого вогню по широких просторах України, від якого загинули тисячі людей. Горе, яке стрінуло український народ, не можна порівняти ні з якими катаклізмами. Тисячі гектарів родючого чорнозему залишилися непридатними на сотні літ.

У ріках Прип'ять, Дніпро, та в Чорному морі отруєні води. Аварія в Чорнобилі залишила за собою тисячі українських дітей Прип'яті, Чорнобиля та довколишніх міст і сіл зараженими радіяцією та позбавленими нормального фізичного розвитку.

Поминальну відправу відслужили отці Ю. Епплярд із української католицької церкви св. Юра і о. Володимир Яворський із української православної церкви св. Володимира. Вірні обох віровизнань взяли участь із прапорами та хоругвами. Реферат про Чорнобиль прочитала Анна Комічак, а Люба Глутковська провадила програмою. Також були присутні представники Міської ради Пітсбургу, а місцева телевізійна сітка передала уривки з цієї події у своїх вечірніх звідомленнях. Союзянки поприпіпали чорні опаски учасникам та роздавали памфлети із поясненням про аварію в Чорнобилі перехожим. Великого розміру чисельні транспаранти, що їх виготовив проф. Р. Бойкович, звертали увагу чужинців.

В травні напередодні свята День Матері відбулися успішні Вишивані вечерниці в Українському клюбі у Аліквіппі, що уже увійшли у традицію нашої громади. Після смачної вечері відбулася коротка програма, яку союзянки закінчили відспіванням гимну СУА та роздачею китиць гвоздик матерям-союзянкам. Під звуки оркестри гості мило забавлялися до пізнього вечора.

З приїздом хору „Дударик" зі Львова, який у двомісячному турне по Америці та Канаді завітав також до Пітсбургу 16-го червня. Наш відділ зайнявся влаштуванням нічлігів для хору в кількості 73 особи. Цю відповідальну ділянку очолила Анна Конецька, яка продовж тижня перед приїздом хору постійно нав'язувала усі можливі контакти, щоб забезпечити хористів відповідним нічлігом. Українські родини Пітсбургу щедро гостили дорогих гостей у своїх вигідних домах та обдаровували їх, це ж бо наші будучі амбасадори України. Дириґентові хору М. Кацалові від відділу подаровано вишивану подушку, а членам хору роздано сорочинки з написом „Піттсбург вітає хор 'Дударик", що їх виготовила Кеті Бойкович.

Не можемо оминути муравлиної праці деяких членок нашого відділу, які віддано, без жодної фінансової винагороди віддавали свій час і труд для навчання дітей „Рідної Школи", яка нараховує понад 20 дітей, під керівництвом проф. Ростислава Бойковича. Школа міститься в приміщенні залі української католицької церкви Св. Трійці в Карнеґі, Па. Фаховими учительками з наших союзянок є Лідія Вовчук, Марійка Вовчук, Анна Конецька, Оля Поліщук і Люба Глутковська. Діти „Рідної Школи" влаштовують виставки до дня св. Миколая та пописуються своїми здібностями на закінчення шкільного року. Дирекція „Рідної Школи" сердечно вітає ще одну педагогічну силу, а саме: Миколу Дейчаківського, який навчає дітей гри на бандурі. Учні мали нагоду виступити і показати свої успіхи на національному фестивалі в травні цього року. 17-го червня наші союзянки, а також діти „Рідної Школи" взяли участь у відкритті та посвячуванні української національної кімнати при Пітсбурзькому університеті, де в наслідок 17-ти довгих років старань під головуванням д-ра Юрія Кишакевича довершено цю історичну подію. Усі наші імпрези та сходини оголошує та спопуляризовує у своїх передачах директор української радіопрограми Михайло Комічак.

Іванна Старощак

УКРАЇНСЬКЕ ПАТРІЯРХАЛЬНЕ ТОВАРИСТВО — ВІДДІЛ В БАФФАЛО, Н. Й.

ОКСАНА БЕРЕЖНИЦЬКА (голова), **ЗЕНОН БОДНАРСЬКИЙ** (референт Пат. Фонду).

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД (ФОНД „СВЯТОЇ СОФІЇ")ЗА 1989 р.

2,000.00 дол.: д-р Кучмак Мирон і Люба.
1,000.00 дол.: Відділ Укр. Патр. Т-ва в Баффало.
124.00 дол.: Бережницька Оксана.
100.00 дол.: інж. Барицький Микола, мґр Ломиш Лев і Дарія, Лаврівська Ірина, д-р Правак Петро і Олександра, інж. Шевчук Володимир, Теплицький Петро.
60.00 дол.: Дзюба Корнель і Емілія, Федірчик Марія.
55.00 дол.: д-р Лоза Михайло і Уляна.
50.00 дол.: д-р Грещишин Мирослав і Лідія, мґр Депутат Мих. і Теодосія, Дроздовський Іван і Анна, Пелех Михайло і Віра, д-р Перейма Мирослав, 64-ий Відділ Українського Братського Союзу.
45.00 дол.: Коцай Михайло і Катерина, Наминанік Петро і Берта.
40.00 дол.: Микитин Іван, Поліщук Петро і Анна, Проценко Михайло, Цьолко Люба, Седлярчук Анна.
35.00 дол.: Наливайко Теодор і Марія, 127 Відділ Укр. Нар. Союзу, Кілко Андрій і Ольга.
32.00 дол.: Душенко Степан і Ольга.
30.00 дол.: Мохнач Михайло.
25.00 дол.: Бейґер Богдан і Христина, Берґенсток Надія, Білоголовський Онуфрій і Галина, Блендоногий Михайло і Надія, Бойко Стефанія, Боднарський Зенон і Марія, Була Текля, Войчак Роман і Ірина, д-р Дорощак Семен і Ірина, Дусанівський Богдан і Софія, д-р Дякун Андрій, Ільківська Анастасія, Ільківський Дмитро і Олександра, Конотопський Роман, Костишин Володимир, Кулик Олекса і Рут, Курляк Михайло і Марія, Куса Розалія, Левчик Микола і Дарія, д-р Макогон Михайло і Мирослава, Мандзій Михайло і Текля, Мороз Ігор і Христина, інж. Олексій Евген і Світлана, інж. Олексій Григорій, Паславський Микола і Тетяна, Слободинський Ярослав і Ангелина, Сивенький Василь і Марія, Ткач Іван і Марія, Топольницька Богдана, Юрків Текля, Якубовська Ольга.
20.00 дол.: Бандрівський Еміль, Бараницький Дмитро і Долорес, Беднарський Йосиф і Франя, Бейґер Василь і Ольга, Ващак Станислав і Софія, Вішка Антін і Анастасія, Гайнс Роберт і Зірка, Ганицький Володимир і Анна, Головатий Любомир і Софія, Ґорґанюк Степан і Ольга, Данило Михайло і Франя, Ільківський Михайло, Касприк Роман, Кладочний Михайло, Ковалик Петро, Коссовський Юліян і Ірина, Кравець Іван, Крупницький Андрій, Кучер Анастасія, Литвин Ярослав, Мандзій Софія, Марк Еміль і Віра, Марчиха Олекса, інж. Мороз Богдан і Катерина, Мозяк Михайлина, Миськів Михайло, Михаськів Тадей, Новадлий Василь і Марія, Осташук Микита і Василина, Папуга Каролина, Паращій Антонина, Паславська Розалія, інж. Пашковський Богдан і Марія, Погаратний Микола і Ірина, Сайкевич Неоніля, інж. Салдит Михайло і Оксана, Самотовка Мирослав, Скубіш Василь, Триняк Василь, Хомин Олена, Федик Роман і Віра, Чопик Володимир, Шарван Василь і Марія, Шевчук Іван, Школьний Іван.
15.00 дол.: Багнюк Роман, Гайдук Іван і Катерина, Ґереґа Марія, Іскало Марія, Маланяк Марія, Мосійчук Зиновія, Пастух Йосиф і Евгенія, Процик Даша, Тиховська Кекилія, Ширий Іван і Анна.
10.00 дол.: Бобенчук Павло, Бумбар Марія, Васильківський Ігнатій і Катерина, Вашкурак Михайло, Войчак Андрій і Анастасія, Ганущак Дмитро і Ева, Гнатів Михайло, Ґах Михайло, Ґреґа Олександра, Денека Осипа, Екарт Геральд, Заньків Ярослав і Анна, Заньків Мирослав, Значко Катерина, Іваничко Уляна, Коман Іван, Катрій Михайло, Кордупель Іван і Анна, Коцай Богдан, Кочут Йосиф, Кудерявець Микола і Надія, Кульчицький Іван, Ліськевич Михайло, Мандзій Петро, Маланяк Богдар, Матвіїшин Іван, Мочерняк Михайло і Текля, Музичка Володимир, Нагнибіда Семен, Нестерук Мирон, Нижник Павло, Осадців Володимир і Стефанія, Петрович Михайло, Піхачек Марія, Плотиця Степан, Приндота Анна, Притула Магдалина, Реґула Василь, Романишин Евген, Савуляк Михайло, Сташків Михайло, Хома Петро, Фарима Микола, Фолизюк Василь, Швець Параска, Щербак Юрій, Шишка Степан і Слава, інж. Щуровський Роман і Стефанія, Грубяк Михайло, Лівицький Василь.
5.00 дол. Артимович Анна, Вітрик Антоніна, Ганипсяк Йосиф, Грицунь Ольга, Добрикевич Марія, Коман Семен, Коломон Марія, Коновка Зенон і Олександра, Масло Іван, Паньків Марія, Петришин Андрій, Плотиця Пилип і Марія, Попадин Ольга, Троян Марія.
3.00 дол.: Дергак Евгенія, Мітрінґа Надія.

Загальна сума збірки : **$7,057.00**

ДАТКИ В ПАМ'ЯТЬ...

а) В пам'ять Романа Шинаровського: Ореста Перейма	**$20.00**
б) В пам'ять Юрія Кордуби: Стасюк Маркіян і Лідія	**$50.00**
в) В пам'ять Богдана Фіґлюса: Бережницька Оксана	**$20.00**
Стасюк Маркіян і Лідія	**$20.00**
Цьолко Люба	**$20.00**
г) В пам'ять д-ра Михайла Логази:	
д-р Лоза Михайло і Уляна	**25.00**
ґ) В пам'ять інж. Романа Вергуна:	
д-р Лоза Михайло і Уляна	**20.00**
Бережницька Оксана	**10.00**
д) В пам'ять Ірини Шинаровської:	
Пришляк Стефанія	**500.00**
Перейма Марта	**50.00**
Душенко Степан і Ольга	**20.00**
Шишка Степан і Слава	**20.00**
Інж. Пашковський Богдан і Марія	**20.00**
Заньків (родина)	**20.00**
Перейма Ореста	**20.00**
Мосійчук Зиновія	**20.00**
Громчак Розмері	**20.00**
Бережницька Оксана	**10.00**
Пелех Михайло і Віра	**10.00**
Касприк Роман	**5.00**
Паньків Марія	**5.00**
е) В пам'ять Марти Саган:	
Остапчук Петро й Ірина	**25.00**
є) В пам'ять Наталії Фіґлюс:	
Сивенький Василь і Марія	**10.00**
Датки в пам'ять разом:	**$940.00**

ДАТКИ на визначену ціль, які вислано безпосередньо на руки Патріярха Мирослава Івана Любачівського:

а) Датки на релігійні книжки для України:	
Кладочний Михайло	**1,000.00**
Відділ Патріярхального Товариства	**500.00**
1,500.00	
б) Даток на виховання священиків в Україні:	
Грушецька Віра	**1,000.00**
	1,000.00
в) Даток на собор св. Софії в Римі з нагоди 50-ліття священства Патріярха Мирослава Івана Любачівського	
Відділ Патріярхального Т-ва Баффало	**500.00**
Разом:	**$3,000.00**

ЗАГАЛЬНЕ ЗВЕДЕННЯ УСІХ РОДІВ ДАТКІВ:

а) Збірка на Патріярший Фонд	**$7,057.00**
б) Датки в пам'ять ...	**940.00**
б) Датки з певним призначенням	**3,000.00**
Разом:	**$10,997.00**

ЗБІРЩИКИ НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД:

Оксана Бережницька, Онуфрій Білоголовський, Зенон Боднарський, Надія Блендонога, Станислав Ващак, Степан Душенко, Андрій Кілко, Олекса Кулик, Михайло Курляк, Михайло Мохнач, Михайло Миськів, Тадей Михаськів, Тетяна Паславська, Микола Паславський, Андрій Петришин, Евген Романишин.

V і VI — 90

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.

Всі датки на Патріярший фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку: IRS No.: 23-7380645.

Всі чеки просимо виписувати на:

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та пересилати на адресу:

7911 Whitewood Road, Philadelphia, PA 19117

В Україні

(Закінчення зі стор. 1)

гій Сєрьогін повідомляє, що 10-го серпня міський виконавчий комітет постановив розігнати пікет голодуючих. В годині 8-ій вечора міліціянти на руках віднесли до міліційної автомашини голодуючих — члена УРП Володимира Сіґатова, члена НРУ — Івана Лягушіна та члена донецької організації захисту прав людини Ігоря Воскобойникова, у яких повідбирали сторінки з підписами громадян, які їх підтримали. Відтоді ніхто не знає, де перебувають затримані. Депутатові Міської Ради С. Сєрьогіну головуючий на сесії Міської Ради не дав слова, коли той намагався порушити питання про долю трьох активістів.

• Маріюпіль. — Тут 9-го серпня відбувся установчий з'їзд Української Християнсько-Демократичної Організації, яка після прийняття декляраціі про державний суверенітет України відокремилась від Християнсько-Демократичного Союзу Росії. У з'їзді взяли участь делеґати східніх і централь них областей України. УХДО виступає за духовне відродження України, перебудову державного устрою згідно з принципами християнської демократії, за право народу України на самовизначення аж до відокремлення від СССР і створення суверенної парля ментарної держави.

• Ужгород. — Тут 12-го серпня відбувся 10-тисячний мітинґ, на якому виступили депутати ВР України Степан Хмара, Іван Заєць, Віктор Бедь, Іван Герць, Ігор Еліяшевич, депутати Обласної та районних рад. Мітинґ ухвалив наказати своїм депутатам, щоб вони не допустили до підписання нового кабального союзного договору. Учасники мітинґу засудили дії Президії Верховної Ради України щодо Народної Ради в парляменті, вимагали перенести пам'ятник Леніну на територію обласно го музею, узаконити в області національну символіку, надати можливість віль ного виїзду за межі СССР усім закарпатцям, оскільки в реґіоні існує безробіття, яке зростає.

• Кривий Ріг. — Тут біля Вознесенської Церкви 11-го серпня відбувся мітинґ, організований Комітетом відродження УАПЦ, на якому посвячено український національний прапор. Після мітинґу два вірних РПЦ намагалися спровокувати бійку, але на провокацію ніхто не піддався. 10-го серпня біля суду Тернівського району відбувся мітинґ на захист незаконно звільненої з праці Світлани Будинської. Після закінчення мітинґу учасники його влаштували пікет біля будинку райвиконкому, протестуючи проти порушення прав С. Будинської.

• Орджонікідзе. — Анатолій Носенко повідомляє, що тут 11-го серпня відбувся багатолюдний мітинг і посвячення національного прапора священиком УАПЦ Василем Герусовим. Учасники мітинґу вимагали проведення в суботу, 18-го серпня, відкритої сесії Міської Ради народних депутатів на стадіоні та розглянути питання про підняття над будинком Міської Ради національного прапора та перейменування міста Орджонікідзе на Нову Січ та про перейменуваня низки вулиць, майданів та установ.

• Харків. — У селищі Красний Кут 9-го серпня проводилась реєстрація громадян УНР. Попри активні перешкоди місцевої влади зареєструвалося понад 200 громадян. В цілому по Харкові зареєстровано понад 3,000 громадян.

• Львів. — Як повідомляє представник Пресової Служби УРП Євген Болтеров, на пустирищі біля Янівсько го цвинтаря 12-го серпня відбулося посвячення могил національних героїв України. На цьому місці 25-го листопада 1942 року нацистські окупанти розстріляли 28 членів ОУН. Розшу ками та впорядкуванням поховань займалося Студентське Братство. Після Панахиди відбувся мітинґ, на якому серед інших виступили багаторічні політв'язні Юрій Шухевич та голова об'єднання „Державна Самостійність України" Іван Кандиба. В посвяченні могил та мітингу взяли участь понад 1,000 осіб.

• Луганське. — Тут 12-го серпня відбувся мітинг на тему „Від монополії КПСС до багатопартійної демократії". На заклик демократичних організацій зібралося близько тисячі громадян, над головами яких майоріли українські національ ні прапори. Учасники вимагали ліквідувати партійну контролю над економікою, збройними силами, судом, внутрішніми військами та КҐБ. Учасники мітин ґу вимагали також відмовитись від марксистсько-ленінської ідеології та наці оналізувати майно КПСС.

• Дніпропетровське. Тут 12-го серпня продовжується страйк у Лікувально-Трудовому Профілякторії (ЛТП-32), розпочатий 8-го серпня. Як повідомляє Геннадій Сахаров, учасники страйку протестують проти безконтрольного спрямування людей на примусове лікування та проти сваволі наглядачів і порушень правил безпеки на примусовій праці. Страйк розпочався після жорстокого побиття 11-ох осіб за спробу втечі.

• Горлівка-Шахтарське. — Тут 11-го серпня відбулася нарада реґіональної ради представників страйкових комітетів Донецької, Луганської, Дніпропетровської областей. Як повідомляє Михайло Плешанов, учасники наради в ухваленій резолюції підтримали ідею створення Державного Комітету по вугіллю та вугільній промисловості України. В резолюції також висловле но протест проти викривлен ня офіційною пресою інфор мації про зустріч українських шахтарів з представниками влади. Насправді шах тарі не вели ніяких переговорів з КПУ.

• Єнакієво. — Тут за станом на 12-го серпня триває рух за деполітизацію підприємств і організацій. Шляхом референдумів за виведення партійних і комсомольських комітетів висловилися дві третини підприємств об'єднання „Донецьквугілля". На шахті ім. Засядька за це проголосували 79 відсотків робітників, на шахті Абакумова — 80 відсотків. У Горлівці розпущено всі три районові комітети КПУ. Повідомив член УРП Юрій Яковлєв.

• Львів. — В середу, 8-го серпня місцеві організації НРУП, УРП та обласний страйковий комітет організували пікетування обласно го комітету КПУ. Понад 300 пікетувальників вимагали виведення партійних установ з приміщення Обласної Ради народних депутатів. На Вічевій площі в цей день відбувся мітинг, на якому створено Комітет Солдатських Матерів. Виступили матері, сини яких загинули в Афганістані, та матері вояків, які тепер служать за межами України, зокрема в місцях міжнаціональних конфліктів. Виступив також колишній вояк УПА Мелетій Семенюк та активіст УРП Володимир Фартух. Мітинг ухвалив резолюцію з вимогою залишити на території України її громадян, які будуть приз вані на військову службу цієї осени. В резолюції також є вимоги деполітизувати армію.

Гості...

(Закінчення зі стор. 1)

Квартет ім. Леонтовича

сенка, М. Скорика. Особливо цікаво було почути інтерпретацію Кирилом творів його дідуся, Кирила Стеценка. Публіка з великим сантиментом прийняла скрипаля і була захоплена його музикальністю, глибоким звуком і добрим відчуттям музичної форми. В концерті взяла участь відома піяністка з Києва Аделіна Кривошеїна, яка не тільки акомпаньювала Кирилові, але й заграла кілька сольових композицій.

В неділю, 12-го серпня, в залі „Веселки" виступив струнний квартет ім. Леонтовича, теж з Києва. В його складі Семен Кобець (перша скрипка), Юрій Харенко (друга скрипка), Борис Дев'ятов (віоля) і Володимир Пантелеєв (чельо). Ансамбль дав понад 2,000 концертів в Україні, інших республіках Совєтського Союзу, в різних країнах Европи і втретє приїхав в концертове турне по Америці. Квартет нагороджений українською республіканською премією ім. М. Лисенка за попу ляризацію української музи ки, а також багато українських композиторів присвятили йому свої твори. Недавно колектив записав в Америці три компактні диски, на яких грає твори клясиків і українську музику. Члени квартету є викладачами Київської консерваторії, яка має статус університету, і таким чином виховують нове покоління українських музик, деякі з яких вже стали лавреатами.

На концерті в неділю мистці показали високу майстерність ансамблевої гри. Вражала надзвичайна „зіґраність", точне відчуття музичного стилю, технічна досконалість. Прозвучали твори Тартіні, Дебюссі, Лисенка, Скорика і Леонтовича, а маестро С. Кобець дав короткі пояснення перед кожним твором. Слухачі були захоплені, оплески не змовкали і, очевидно, можна було погодитися з висловом одного з критиків з „Ню Йорк Таймсу" (2-го червня 1989 року): „Квартет Леонтовича є одним з чотирьох або п'ятьох найкращих струнних квартетів в світі на сьогоднішній день" і бути гордими, що ми маємо таких мистців в Україні.

Св. п. Владика В. Дідович

Проминуло півроку, як відійшов у вічність Владика Володимир, мій приятель з воєнних часів (друг Іскра). Коли я почув сумну вістку про смерть Владики Володимира, яка була для мене дуже пригноблюючою (хоч всі ми знали, що його хвороба була смертельна) дуже тяжко було з тим погодитись.

2-го лютого ц. р. перевезено тіло Владики Володимира з Мюнхену до Бавнд Бруку, до церкви св. Андрія, а 3-го лютого відбувся архиєрейський похорон, у якому взяли участь українські православні Владики Америки, разом з Блаженнішим Митрополитом Мстиславом. Всі вони виголосили зворушливі прощальні промови, а над домовиною прощальне слово сказав Владика Василь Іващук-Паісі. Прощав Владику Володимира Дідовича від Української Православної Церкви в Південній Америці, які знали Владику з його візитацій. Південна Америка була для нього початком кінця, бо він там дістав ту невилічиму хворобу. Прощали Владику Володимира отці православної церкви Канади, Австралії, а також священики Америки. Над могилою виголосив прощальне слово від ОУН голова ІСНО ред. Павло Дорожинський.

Відтак відбулась поминальна тризна в Культурному Центрі, де взяли участь: Митрополит, Блаженніший Мстислав, Владика Константин, Владика Антоній і Владика Василь Іващук-Паісі. Провадили тризною Владика Константин і отець Нестор Коваль.

Від Українських націоналістів промовляла проф. Наталія Пазуняк. Промовляли члени Резистансу та багато інших. Деякі промовці говорили необ'єктивно, з чого було видно, що вони Владику Володимира мало знали.

Св. п. Владика Володимир Дідович

Владика Володимир був сином Волинської землі. Народився 16-го вересня 1922 р. в селі Матіївці в районі Крем'янець. Син Микити й Уліти Дідовичів. Початкову школу закінчив у своєму селі, а середню почав у Білогорщині на Волині, відтак закінчив гімназію у Бродах в травні в 1943 році.

Воєнні часи не дозволили молодому юнакові приглядатись пасивно до тих страшних знущань і терору обома окупантами українських земель, а тим більше, що вже в тому часі діяла Поліська Січ і відділи УПА на Волині, і молодий Володимир включається у визвольну боротьбу українського народу за його волю і вільну українську державу. Тут почалось моє знайомство з Володимиром Дідовичем, невтомним і безкомпромісовим борцем за волю України. Він був один з тих, хто духовно і морально підтримували своїх товаришів у тяжких хвилинах, коли кожному смерть у вічі заглядала. Дуже часто можна було почути з його уст, що тільки ті переживуть війну, які морально не заломляться.

Після тих всіх воєнних епопей, після закінчення Другої світової війни, коли затихли скоростріли і відгриміли вибухи смертоносних гармат та тисяч бомб, які спадали на наші голови, тоді ми зрозуміли, що війну програли й збройна боротьба для українців тимчасово є закінчена. Треба було змінити нашу стратегію і тактику, тобто здобувати освіту, замінити кріс на перо, а гармати на слово правди, якнайсильнішу зброю, якої ворог найбільше боявся.

Почалось наше еміґрантське життя, кожний з нас думав щоб дістатись до школи та виконати свої обіцянки перед Богом, які багато наших друзів робили в тяжких боях, а головно закінчити теологію і бути священиками. Багато наших друзів стали священиками, деякі закінчили богословію і не висвятились, а між тими, що давали обіцянки, був Володимир Дідович, який виїхав з Німеччини в 1946 році до Польщі, Люблина, студіювати теологію у католицькому університеті КУЛЮ. З ним трапилась цікава історія, бо він мешкав у палаті кардинала Степана Вишинського, примаса польської католицької церкви в Польщі. В 50-их роках Володимир повернувся до Німеччини, співав у хорі ім. Котка, а згодом вступив в Український Вільний Університет на економічний факультет і почав працювати на УВУ, як допоміжний секретар, а відтак став ґенеральним секретарем і адміністратором і працював до 80-их років.

Треба підкреслити, що Володимир Дідович в УВУ був шанований і люблений всіма професорами й студентами, можна сміло сказати, що він був душею Українського Вільного Університету. Його прізвище є в довідниках університетів Европи. Дуже часто він рятував університет у фінансовій кризі, знаходив шляхи до німецьких урядових чинників та до німецьких меценатів, які давали фінансову допомогу для УВУ. В кінці він вирішив йти в духовний сан, від диякона дійшов до архиєпископа й мав шляхетні наміри, хотів піднести престиж Української Православної Церкви та завершити її об'єднання, але та справа натрапляла на великі перешкоди зі сторони української православної ієрархії, що Владика Володимир дуже переживав. На початку був він єпископом Англії, але без жадного пояснення його усунено з Англії, що негативно відбилось на його здоров'ї, людська заздрість поширена не тільки серед людей світських, а також духовних.

Владика Дідович зі своїми здібностями й знаннями міг багато зробити для Української Автокефальної Православної Церкви, головно в сучасному часі. Я певний, що з наших українських єпископів ніхто його не може заступити, бо замало мати титул єпископа, до цього треба мати належну освіту, організаційні здібності й бути повністю відданим Христові, його церкві й українському народові, який потребує добрих настроїв і патріотів свого народу.

З Владикою Володимиром ми були близькими приятелями, коли він перебував в Ню Йорку, то мешкав у мене. Коли я приїздив до Мюнхену, то мешкав у нього. Багато ми говорили на різні теми як політичні, так релігійні, про наші церкви — Православну й Католицьку. Говорили ми про незавидну долю нашого страдального народу. Пригадували Другу світову війну, великі страхіття, які нам доводилося переживати. Владика розповів мені один епізод, коли ціла диверсійна чота опинилась на передовій лінії ворожого фронту, всі були у ворожих уніформах. Було неможливо перейти фронтову лінію та з'єднатись із власною Армією, то зайняли в окопах частину оборони ворожої фронтової лінії і з ворожої кухні харчувались, але за кілька днів почали допитуватись, що то за частина, й тоді, щоб не дати себе розброїти пішла його чота пробоєм, забираючи ворожі скорострілі, але невтральна зона була замінована й двох з його групи натрапили на міни. Один згинув відразу, а другому відірвало ногу. Шпиталя поблизу не було і він помер. Подібних випадків було більше.

Смерть Володимира спричинила велику шкоду для Української Автокефальної Православної Церкви й народу, але така Божа воля і цього оминути не можна. Ми, його друзі й приятелі, та вся Українська Православна Церква болюче переживали передчасний відхід цієї непересічної людини у вічність. Владика Володимир не був пересічною людиною, а феноменально-здібний та заслужив собі на признання і пошану та вічну пам'ять серед членів української Христової церкви й народу.

Микола Турецький

День Пластуна на „Вовчій Тропі"

В суботу, 21-го липня, на пластовій оселі „Вовча Тропа" в горах біля містечка Іст Четгем, Н. Й., відбувся День Пластуна для таборовиків і батьків, що приїхали їх відвідати після двох тижнів розлуки.

На головному майдані зійшлися чотири табори: новаків під проводом коменданта пл. сен. Тараса Ковча „З минулого в майбутнє", новачок — комендантка ст. пл. Адріяна Слиж — „Зелений світ", юначок — комендантка пл. сен. Христя Ставнича — „Як ліс шумить", юнаків — комендант пл. сен. Ярослав Станчак — „Готові козаки", разом 281 пластунів і пластунок, в тому один з Франції, один з Японії, один з Арґентини та аж сім з далеких Лос Анджелесу і Сан Франсіско. Комендантою дня була голова оселі пл. сен. Соня Слободян, писарем ст. пл. Маґда Гойдиш.

Піднято вгору прапори, відчитано святковий наказ, в якому згадано про важливу подію, яка відбулася на цій оселі два тижні тому, а саме — зложення пластової присяги пластуном з України, висловлено радість з того, що Верховна Рада проголосила Україну суверенною державою та повідомлено батьків, що всі табори заплянували добрі діла для допомоги хворим дітям, жертвам катастрофи у Чорнобилі.

Після наказу та іменування пластуном-скобом Адріяна Кузича з Чикаґо табори провели на майдані цікаву програму. Юнаки, наприклад продовж трьох хвилин збудували на очах всіх присутніх повний пластовий табір, включно з кухнею, в якій горів вогонь. Юначки виступили в ориґінальних сорочинках з вільноручними вправами.

Вечором відбулися новацький вогник та юнацька ватра.

В неділю в таборовій церкві відправив Службу Божу довголітній капелян Пласту пл. сен. о. Богдан Смик. Після Служби Божої закрито День Пластуна і діти мали ще змогу побути зі своїми батьками.

Відвідати пластунів приїхали також члени Крайової Пластової Старшини — голова Виховного Сектора пл. сен. Дарія Якубович та референт Новацького Вишколу сен. пл. Маркіян Гаврилюк.

Н. С